

[Miljøministeren]

men vi må simpelt hen konstatere, at det har været sagligt utrolig vanskeligt. Miljøstyrelsen har arbejdet med det meget længe, men vi må bare sige: Det er simpelt hen svært, og der er ikke ret mange, der ved ret meget om det. Men det, vi måske kan glæde os lidt over, er, at vi begyndte i rimelig god tid i Danmark, for alle de samme problemer kommer jo i andre lande. Så det kan være, vi ligefrem kan få noget know-how her, vi kan eksportere. Det synes jeg kunne være et perspektiv i denne sammenhæng.

Jeg er også glad for hr. Trøjborgs tilkendegivelse af, at han har forståelse for, at vi løser Mundelstrupsagens problemer konkret. Jeg har også sendt et notat over til Miljø- og Planlægningsudvalget, hvoraf det fremgår, at det vil være ret problematisk, hvis vi ikke forsøger at løse det konkret. Men de konkrete løsninger giver til gengæld altid nogle andre problemer, og dem må vi så prøve at tackle i fællesskab.

Det er noget, som også vil dukke op i andre lande, der selvfølgelig vil få den samme konflikt, som vi har, nemlig at der hos mennesker, der bor på steder, hvor der er noget forurening, som vi måske nok kan oprense, bliver nogle psykologiske problemer tilbage, som faktisk er meget svære at tackle. De kan måske nok tackles af eksperter på sådanne områder, men det værste er, at de psykologiske konflikter også giver nogle økonomiske udslag, og det er et af hovedproblemerne i denne sammenhæng.

Jeg vil også takke hr. Leif Hermann for tilslutningen til forslaget. Det er rigtigt, at det indholdsmæssigt ikke er nok; det er en nødvendig, men ikke tilstrækkelig betingelse, og derfor må man også tage fat på den økonomiske side.

Hvad angår den økonomiske side, har vi helt overordnet i forbindelse med finansloven og i øvrigt i diskussioner også i udvalget nævnt nogle tal, og vi har i første omgang fastlagt rammerne for indsatsen i de nærmeste år fra 1990 til 1993 til i alt 570 mio. kr. fordelt mellem stat, amter og kommuner. Der udestår endnu et par diskussioner med kommunerne om denne sag, men jeg tror, det er noget, vi kan få på plads.

Hvis hr. Leif Hermann siger, at det ikke er et tilstrækkeligt beløb, vil jeg sådan set give ham ret i den forstand, at man kan bruge mange penge på dette felt nu. Men jeg tror, det er vigtigt, at vi får startet på en sådan måde, at vi indvinder nogle erfaringer med henblik på, hvordan vi kan effektivisere i fremtiden. Jeg tror, det er

meget vigtigt, at vi i denne fase er noget udviklings- og forskningsorienterede, sådan at vi måske nok, som hr. Knud Lind var inde på, skal betale relativt meget i starten, men måske til gengæld kan slippe billigere senere hen, fordi vi simpelt hen er blevet klogere. Det er i hvert fald den måde, vi vil gribe det an på.

Men vi er enige med kommuner og amter om rammerne for dette her, og der tilbagesår kun en eller anden uenighed om ca. 10 mio. kr., og det tror jeg det må være muligt at løse i den mere klassiske diskussion mellem stat, amter og kommuner.

Hr. Mejdahl var inde på fortidens synder, som jeg allerede har nævnt, og de kolossale summer, og det er jeg jo totalt enig i.

Lad mig herefter lige gå tilbage til hr. Leif Hermann, som efterlyste et udkast til en handlingsplan. Den er vi ikke i stand til at komme med endnu, forstået på den måde, at vi ikke ved, hvor mange depoter der er. Men vi er derimod i stand til at lave en plan for det, vi kender, og for dem har vi jo lavet den prioritering, at vi naturligvis tager fat dér, hvor det er mest miljø-sundhedsfarligt, sundhedsmiljøfarligt.

Jeg har til dels været inde på hr. Knud Linds betragtninger, men skal dog i anledning af hr. Knud Linds spørgsmål om, hvorvidt det rene drikkevand kan blive truet i fremtiden, hvis det ikke går hurtigt nok, gøre opmærksom på, at den risiko, der er for nedsivning fra lossepladserne, og den trussel, der derfor er mod drikkevandet, selvfølgelig er noget af det, vi er aller-mest opmærksom på, og derfor er et af de områ- det, der har topprioritet i det arbejde, der på- går.

Hr. Knud Lind var også inde på, at offentlige myndigheder slipper fri. Både ja og nej, for det er jo igen et spørgsmål om udgiftsfordeling. Til syvende og sidst bliver det et spørgsmål om, hvem der skal betale, om det er kommuner, eller det er stat, eller det er amter. Det kan forde- les lidt forskelligt, men det er under alle om- stændigheder borgerne i fællesskab, og det er for mig det offentlige i meget bred forstand, så det kan højst blive en diskussion nogle offentli- ge myndigheder imellem, men ikke om, at det er os alle sammen i fællesskab, der skal betale, uanset om kontrollen har været helt god nok el- ler ikke.

Til hr. Duetoft vil jeg sige med hensyn til, hvornår man kan komme med et påbud, at hvis